

РЕШЕНИЕ

№ 843

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11257** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр.чл.256 АПК.

Образувано е на основание изпратена от Дирекция „Социално подпомагане“ – М., [населено място] постъпила там молба от В. П. Д. от [населено място] по чл.256, ал.2 от АПК, с която жалбоподателката е поискала ДСП - М. да бъде осъдена да предприеме съответните действия за фактическото връщане на детето й П. в семейната му среда при нея като негова майка и единствен родител. В молбата е изложено, че детето е настанено в семейството на К. З. С. по силата на Заповед №ЗД/Д-С-М-013/06.07.2020 г. на Директора на Д“СП“ – М., с разпореждане в която е било допуснато предварителното й изпълнение. Същото е отменено с влязло в сила определение №5428/20.07.2020 г., постановено по адм. дело №6858/2020 г. по описа на АССГ, 55 с-в. Самата Заповед по същество също е обжалвана пред АССГ, за което е образувано адм.д. №7539/2020 г., 39 състав, неприключило към датата на депозиране на процесната молба. Независимо от съдебните актове, детето не е върнато в семейството на майката – жалбоподател в настоящото производство и след отправена от нея изрична молба-искане за това от 30.10.2020 г.

Ответникът – Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – М., в придружителното писмо, с което е изпратена жалбата в съда и чрез процесуалния си представител юриконсулт Й. С.-Г. в писмен отговор и в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата. Не претендира за разноски.

СГП не е взела участие в настоящото производство.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие

на административната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, относими към предмета на спора, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

В. П. Д. и В. Г. Д. (починал на 25.02.2016 г.) са родители на детето П. В. Д., [дата на раждане]

Въз основа на социален доклад, изготвен от М. М. – главен социален работник в Д „СП“ – Л. отдел „Закрила на детето“ (компетентната социална служба по адрес на детето към онзи момент) за положението на детето П., била издадена Заповед №ЗД/Д-С-ЛЦ-031/28.05.2019 г. (лист 214 по делото), с която в резултат на уведомление за предоставена полицейска закрила и на основание чл.5, ал.1, чл.27, ал.1, чл.26, ал.1, чл.21, ал.1, т.11, чл.25, ал.1, т.3 и т.4 от ЗЗДет. П. е бил настанен временно спешно, за срок от една година (в последствие изменен на три години) за отглеждане и възпитание в семейството на Г. Б. Д. и В. Д. Д. – баба и дядо на детето по бащина линия в [населено място]. На основание чл.60 АПК с цел опазване на живота и здравето на детето е респоредено предварително изпълнение на заповедта. Не е спорно между страните, че тази заповед е изпълнена и детето е предадено на неговите баба и дядо по бащина линия.

В тази връзка и по молба на ДСП - М. (компетентната социална служба по адрес на детето след настаняването му при родителите на бащата), пред СРС било образувано гражданско дело с правна квалификация чл.28 от Закона за защита на детето (ЗЗДет.). Твърденията на дирекцията били, че при майка си П. живеел в неподдържана добра хигиенна среда и същото било застрашено от отпадане от образование. Съдът е заключил, че от така представените доказателства по делото не са налице хипотезите по чл.25, ал.1 от ЗЗДет, поради което е с Решение №73382/16.04.2020 г., постановено по гр.д. №36460/2019 г. отхвърлил молбата на АСП, ДСП – М.. В решението е посочено, че същото подлежи на незабавно изпълнение.

Видно от представените по делото доказателства с Решение №7812/11.12.2019 г., постановено по адм. д. №7474/2019 г. по опсия на АССГ, оставено в сила с Решение №8971/07.07.2020 г., постановено по адм.д. №1318/2020 г. на ВАС Заповед №ЗД/Д-С-ЛЦ-031/28.05.2019 г. е отменена.

В мотивите и на двете съдебни решения / АССГ и СРС/ съдилищата са приели, че не са били налице посочените от административния орган хипотези за настаняване на детето извън семейството. На основание приета СПЕ СРС е приел, че родителския капацитет на майката е в норма и тя е в състояние да го отглежда. Прието е и от СРС и от АССГ, че не е установено майката да е била в невъзможност да отглежда детето си, нито последното е било жертва на насилие, което да създава опасност за увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално или социално развитие.

Не се спори между страните, а това явява и от приложените многобройни доказателства, че след влизане в сила на съдебните решения детето не е върнато на майката. Напротив, един ден преди постановяване на решението на ВАС, т.е. преди влизане в сила на решението на АССГ, на 06.07.2020 г. Директора на ДСП - М. издава нова Заповед № ЗД/Д-С-М-013, с която настанява П. в семейството на К. З. С. – братовчедка по бащина линия, несемейна, на 22 години, с разпореждане за незабавно изпълнение. Последното е обжалвано пред АССГ, като с Определение №5428/20.07.2020 г., постановено по адм.д. №6858/ 2020 г., 55 с-в съдът е отменил разпореждането на предварително изпълнение. Същото оставено в сила с

Определение №11720/17.09.2020 г., постановено по адм.д.№9763/2020 г. на ВАС. Следователно Определение №5428/20.07.2020 г. е влязло в сила на 17.09.2020 г. Самата Заповед № 3Д/Д-С-М-013/06.07.2020 г., по същество също е обжалвана пред АССГ, като е образувано адм.д. №7539/ 2020 г., 39 състав, неприключило с влязъл в сила съдебен акт.

С Искова молба от 04.08.2020 г. ДСП М. е поискала настаняване на детето при К. З. С. за постоянно, за което е образувано гр.д. №35538/ 2020 г., по описа на СРС, неприключило кам настоящия момент, като същото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 01.03.2021 г.

Не е спорно между страните, че от извеждане на детето от дома на майката на 28.05.2019 г. въз основа на Заповед №3Д/Д-С-ЛЦ-031/28.05.2019 г. същото не е връщано при нея и се намира при К. З. С. – братовчедка по бащина линия.

Видно от приложените към преписката доказателства на 09.10.2020 г. в ДСП – М. е постъпила информация по направления за предоставяне на дългосрочна социална услуга за родител В. Д.: „Актуализиране на О. и подготовка за медиации срещи с детето П. Д. и направлението за консултиране на бабата и дядото на детето“, придружена от доклад от предоставяне на услугите на майката, бабата и дядото. От представения от оспорващата договор /лист 677 от делото/ е видно, че тази услуга е стартирала на 02.09.2020 г. и е с предмет „медиации срещи между майката и детето“. В доклада е отразено, че от провежданите срещи няма никаква промяна, а същите по-скоро подкрепят изгражданата от детето илюзия, че решението дали да се върне при майка си е изцяло негово. Затова психолозите, работили по случая и изготвили доклада, са изразили мнение, че тези срещи следва да се прекратят. Спроед тях детето би следвало да се изслуша, но да изпълнява взетите от обграждащите възрастни и от майка му решения. Решението кога да се върне при майката следва да бъде взето от възрастните, които да му го съобщят по уважителен и подкрепящ личните му психологически преживявания начин. Необходимо е да се вземе решение на институционално ниво, за да може да не пада отговорността върху детето. Според психолозите детето е поставено в невъзможна ситуация, като медиациите срещи допринасят за страданието му и в същото време не носят никакво успокоение на майката, която също е в страдание.

Представените от ответника доказателства установяват предприети от него мерки за връщане на детето при майката след отмяна на разпоредбата за предварително изпълнение на Заповед № 3Д/Д-С-М-013/06.07.2020 г.

На основание съдебното определение и направени от страна на майката искания за връщане на детето, видно от приложения по делото Протокол от 16.10.2020 г., същият е съставен именно с цел предаване на детето на неговата майка. Видно от съдържанието на протокола, независимо от изразеното в гореописания доклад, детето отново е попитано дали ще тръгне с майка си, като то категорично заявило, че не желае, като обяснило причините за това. П. за пореден път казал на майка си, че ще избяга от нея. Във връзка с начина на протичане на тази среща от свидетелските показания на допуснатия до разпит свидетел, присъствал лично, става ясно, че предаването на детето е било насрочено в ДСП – М., като на мястото са присъствали 13 човека. Детето било поставено в средата, а останалите – наредени в полукръг. Майката била на столче на разстояние 2,5 м срещу останалите. Тогава г-жа Т., която е следвало да предаде детето на майката, го е попитала : П., ти при кого искаш да живееш?, при което детето започнало да напада словесно майка си, като правело

оценка на родителския ѝ капацитет и изразило нежелание да тръгне с нея. Предвид това физическо предаване на П. не се е осъществило. Присъствалите психолози са заявили, че няма как детето да бъде накарано на сила да тръгне, както и че по повод на бъдещото развитие за връщане нямат конструктивен отговор.

По повод съвместната работа по случая с детето П. Д. от ДСП – М. е организирана екипна среща на 06.11.2020 г., за участие в която са поканени Директора на ДСП – Л., Директора на Фондация „Асоциация А.“, Директора на РДСП – С.-град . Видно от приложения протокол, на тази среща, на която е присъствал и клиничен психолог, са взети решения детето да остане на същата услуга към ЦСРИ „Св. Л.“, да се пусне направление за социална услуга на майката, както е заявила за Контактен център. В случай, че майката откаже актуална оценка на родителския капацитет, да бъде издадена заповед за задължително предписание, ако не желае да съдейства за ползване на социална услуга.

От приложения към преписката Протокол за екипна среща по случая на детето П. В. Д. се установява, че на 28.10.2020 г. в АСП е била проведена среща, на която е взето решение детето да бъде насочено към нова социална услуга, както и майката и братовчедката, при която е настанено, предоставена от „А. – Контактен център“. В тази връзка по заявление на К. С. от 09.11.2020 г. на същата е издадено направление за ползване на социални услуги от 09.11.2020 г., с което е насочена до Фондация „Асоциация А.“ за предоставяне на социална услуга ДДД:000865. Направление за ползване на социални услуги е издадено от ДСП – М. и по отношение на детето П. Д., но на 07.12.2020 г. с продължителност на услугата 6 месеца, до 07.06.2021 г. В описание на потребностите е посочено, че П. категорично отказва да се завърне при майка си, както и да контактува насаме с нея, като споделя че ѝ няма доверие. Поради тази причина следва срещите да се провеждат в контактнен център с цел възстановяване на доверителната връзка майка-дете.

С молба от 30.10.2020 г. майката е поискала от ДСП – М. да ѝ бъде издадено направление за ползване на социална услуга, в която да са заложи интензивни срещи с психолог във връзка със заздравяването на емоционалната и доверителна връзка между нея и детето П.. С писмо от 03.11.2020 г. предвид местоживеенето на В. Д. молбата ѝ е изпратена на ДСП – Л.. От приложеното по делото /лист 656/ писмо от ДСП – Л. до ДСП – М. е видно, че В. Д. е подавал до ДСП по местоживеенето си три заявления за желанието ѝ да бъде насочена за ползване на желана от нея услуга към Контактен център на Фондация „Асоциация А.“, като по третото ѝ заявление от 24.11.2020 г. на 27.11.2020 г. от Директора на ДСП – Л. ѝ е издадено исканото направление.

Видно от изпратеното до Директора на ДСП – М. писмо от Директора на КСУДС от 22.12.2020 г. направлението за ползване на социалната услуга от детето е постъпило там, но за да започне работа по случая е необходимо да се получи информация за актуалното психично и емоционално състояние на майката. В тази връзка е отправена молба до ДСП – Л. за предоставяне на такава информация от специалисти – психолог или психиатър.

По делото е представен протокол от провеждане на среща между детето и майката на 08.01.2021 г. по повод на рождения му ден, която среща е проведена в ДСП – М. в периода от 14,23 ч. До 15,30 ч. В същия е отразено, че майката е довела на детето подаръци, торта и сок.

Разпитания по делото свидетел установява, че в периода от м. октомври 2020 г. до

датата на съдебното заседание – 20.01.2021 г. майката е виждала детето само два пъти – при срещата на 16.10.2020 г. и на рождения му ден на 08.01.2021 г. Доказателства за организирани срещи между майката и детето в периода от извеждането му от дома ѝ до сега, извън срещите по социалните услуги, няма по делото. Според показанията на свидетеля майката прави опити да разговаря с него по телефона, чрез скайп или вайбър, но детето говори няколко секунди, казва че не може да говори повече и затваря. Доколкото по отношение на майката има ограничителна заповед по отношение на братовчедката, същата е в невъзможност да посещава детето и в дома, в който живее.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Молбата, въз основа на която е образувано настоящото производство, с характер на жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА и ОСНОВАТЕЛНА.

При формиране на становище за допустимост на искането, настоящият съдебен състав изхожда от нормата на чл.127 АПК, според която, съдилищата са длъжни да разгледат и разрешат съобразно закона в разумен срок всяко подадено до тях искане и че съдилищата не могат да откажат правосъдие под предлог, че няма правна норма, въз основа на която да решат искането. Двете хипотези на чл.127 АПК формират изрична и императивна забрана за отказ от правосъдие.

Производството по чл.256 АПК цели установяване на незаконния характер на бездействията на администрацията, но е защита срещу и има за основна цел превенция на незаконните бездействия на администрацията. Както в чл. 1 - "Предмет" на АПК, така и в чл. 128 АПК - "Подведомственост", компетентността на съда по превенция на незаконните действия и бездействия е разграничена като самостоятелен вид от исковата установителна и исковата осъдителна компетентност /напр. установителните иски по чл.128, ал.2 и чл.255 АПК и чл.292 АПК и исковите за обезщетение по чл.203 АПК/. Ето защо прилагането на превантивните средства не следва да се смесва с исковата компетентност на съда, независимо, че в диспозитива на съдебното решение по чл.256, ал.3 АПК съдът осъжда органа да извърши следващото от закона действие и определя по свое усмотрение срок за това.

Кодексът в чл.128, ал.1, т.4 АПК изрично урежда правната възможност за гражданите и организациите да предприемат защита срещу неоснователни действия и бездействия на администрацията, като редът за това е визиран в нормата на чл.256 АПК. Според чл.256, ал.1 АПК бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове. С решението си съдът осъжда административния орган да извърши действието, като определя срок за това или отхвърля искането. Ал.2 на същата разпоредба урежда случаите на неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона, тогава, когато задължението за извършването им е обусловено от подаване на изрично искане за това и обвързва оспорването с 14-дневен срок от от подаването на искане до органа за извършването му.

В настоящия случай се оспорва бездействието на отевтника да извърши действия, произтичащи от разпоредбата на чл.60, ал.7, изр.2 АПК, която предвижда, че ако предварителното изпълнение на административен акт бъде отменено от съда, административният орган възстановява положението, съществувало преди изпълнението. Предвид това и с оглед наведените от

оспорващата доводи съдът счита, че правната квалификация на спора е по чл.256, ал.1 АПК, независимо, че в молбата е посочена разпоредбата на чл.256, ал.2 АПК. Това е така, тъй като в разпоредбата на чл.60, ал.7, изр.2 АПК задължението на административния орган да възстанови положението не е обвързано от искане на адресата на акта, а произтича пряко от закона. Освен това съдът не е обвързан от правната квалификация, дадена от оспорващия, а е длъжен въз основа на изложените факти и петитум сам да квалифицира правно спора.

Законовите условия за упражняване на защитата по чл.256, ал.1 АПК от страна на оспорващата се съдържат в посочената норма, която изисква съдът да установи следните обстоятелства - 1. наличие на задължение за действие, 2. действието не е ограничено по своя вид - то може да бъде правно или фактическо, 3. задължението да следва пряко от нормативен акт, 4. да е установен задължението по закон орган, задължението да е включено по закон в неговите правомощия. Необходимо е наличие на такова административно правоотношение, при което да е налице защитимо от закона субективно право, което да може да бъде реализирано директно по силата на правна норма чрез съответстващо му действие от страна на административния орган, без да е необходимо издаване на индивидуален административен акт. Това са основните предпоставки за основателност на претенцията по чл. 256, ал. 1 АПК, който извод се налага от анализа на тази норма

Що се отнася до конкретния случай, от нормата на чл.60, ал.7, изр.2 АПК следва, че предпоставките за упражняване на защита по чл.256, ал.1 АПК за задълженията по чл.60, ал.7, изр.2 АПК са налице. Налице е задължение за служебно уреждане на последиците от незаконния акт – отмененото разпореждане за предварителното му изпълнение, това задължение следва безусловно и пряко от закона и е вменено на компетентния административен орган – Директора на ДСП – М., който го е издал. Касае се за фактическо действие с правно значение, т. е. юридически факт. То не обективира волеизявление на административния орган, а представлява материално действие, за което административният орган е пряко задължен по силата на правна норма. Неизпълнението му поражда правната необходимост и правен интерес от защита срещу неоснователно бездействие.

Безспорно се установи по делото, че разпореждането, с което е допуснато предварително изпълнение на Заповед № ЗД/Д-С-М-013/06.07.2020 г. на Директора на ДСП - М., с която детето П. е настанено в семейството на К. З. С., е отменено с Определение №5428/ 20.07.2020 г., постановено по адм.д. №6858/ 2020 г., 55 с-в, оставено в сила с Определение №11720/17.09.2020 г., постановено по адм.д.№9763/2020 г. на ВАС. Следователно Определение №5428/20.07.2020 г. е влязло в сила на 17.09.2020 г. Същото не съдържа изричен диспозитив, който да задължава издателя му да служебно да възстановява положението, съществувало преди изпълнението, поради което съдът приема, че не е налице неизпълнение на съдебно решение.

Предвид това на основание чл.60, ал.7, изр.2 АПК Директора на ДСП - М. е задължен служебно да възстановява положението, съществувало преди изпълнението. При наличие на безусловно задължение, произтичащо от закона, бездействието за изпълнението му следва да се приеме като

незаконно изпълнение. От изложеното следва извода, че Директора на ДСП - М. като издател на отмененото разпореждане следва да изпълни законово определеното му задължение по чл.60, ал.7, изр.2 АПК, като задължението на този орган произтича пряко от посочената разпоредба на АПК и не е необходимо нарочно отправено искане. Задължението на органа е възникнало на 18.09.2020 г. - след като на 17.09.2020 г. е влязло в сила решението за отмяна на разпореждането, с което е отменено допуснатото предварително изпълнение на административния акт, във връзка с което детето е било предадено на братовчедката. Касае се за безусловното задължение на органа, чието изпълнение той е дължал и без искане от майката.

В хипотезата на настоящия случай служебно да възстанови положението, съществувало преди изпълнението означава да върне и предаде детето на неговия родител. Това е така, тъй като със заповедта, чието предварително изпълнение е отменено, П. е настанен при К. С., където се установи, че живее и понастоящем. Преди това детето е било настанено и е живяло при бабата и дядото, но актът, въз основа на който е било там е отменен. Следователно не е налице основание детето да бъде връщано при тях. Единственият родител, при когото е живяло детето преди извеждането му от семейството, е неговата майка, която не е лишена от родителски права и същите не са ограничени по отношение на нея. Затова и на нея следва да бъде върнато детето, по отношение на което не е налице друг влязъл в сила акт за настаняване извън семейството.

В хода на процеса се установи, че и към датата на образуване на делото, и към настоящия момент ответникът не е изпълнил задължението си по чл.60, ал.7, изр.2 АПК да възстановява служебно положението, съществувало преди изпълнението, доколкото детето все още живее при братовчедката, при която е настанено със заповедта, чието предварително изпълнение е отменено от съда в влязъл в сила съдебен акт.

Неоснователни са доводите на ответника, че е предприел съответните мерки, но предвид нежеланието на детето е бил в невъзможност да изпълни задължението си за неговото връщане при майката. В действителност, установи се, че опит за възстановяване на положението чрез връщане на детето на майката е направен на 16.10.2020 г. Доколкото обаче целеният резултат не е постигнат, а други опити в тази насока не са правени след това, съдът намира, че ответникът е бездействал незаконосъобразно по този въпрос. Както се установи по-горе относно срещата на 16.10.2020 г. самото дете не е пожелало да тръгне с майка си. Неизпълнението на законовото задължение на ответника по чл.60, ал.7, изр.2 АПК съдът намира, че не може и не следва да се обосновава само с волята на детето. Както е посочено в доклада на психолозите, работили по случая, постъпил на 09.10.2020 г. в ДСП – М., детето би следвало да се изслуша, но да изпълнява взетите от обграждащите възрастни и от майка му решения. Решението кога да се върне при майката следва да бъде взето от възрастните, които да му го съобщят по уважителен и подкрепящ личните му психологически преживявания начин. В случая е взето решение на институционално ниво, за което детето не е адекватно информирано, при което, противно на изложеното от психолозите, със зададения му въпрос „П., ти при кого искаш да живееш?“ отговорността

отново е прехвърлена върху него.

Съдът намира, че последващите действия на ответника чрез издаване на описаните по-горе направления за ползване на социални услуги, може да допринасят, но не са действия в изпълнение на законовото задължение по чл.60, ал.7, изр.2 АПК. Задължението за служебно възстановяване на положението по този текст е безусловно и за изпълнението му в случая не е необходимо предприемане на други действия, като например оценка на родителския капацитет на майката или преценка може ли тя да се грижи адекватно за детето. Това е така, тъй като с посочените по-горе влезли в сила съдебни актове е прието, че майката има нужния родителски капацитет, възможност и желание да полага грижи за сина си и не са налице визирани в разпоредбата на чл.25 ЗЗДет предпоставки за извеждането му от семейството. Следователно за ответника не остава нищо друго, освен да се съобрази с тези изводи на съда и да й върне детето. Това му задължение произтича пряко от закона, а ако смята, че са необходими мерки за закрила на детето след връщането му би могъл да предприеме такива в семейна среда, съобразно предвиденото в чл.23 ЗЗДет., тъй като съгласно изричната норма на чл.23 ППЗЗДет. настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството, освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане. С решенията на АССГ и на СРС е установено, че не са били налице предпоставки за спешното му извеждане, което е още едно основание за неговото връщане на майката.

Съдът намира, че процесното бездействие на ответника е незаконосъобразно и предвид противоречие с материалноправните норми и с целта на закона, формулирана в чл.3 ЗЗДет.: отглеждане на детето в семейна среда. Вместо да бъде върнато на единствения си жив родител, същото е оставено на грижите на лице, което с оглед възрастта си и липсата на опит в отглеждането и възпитанието на деца, едва ли притежава родителски капацитет, за какъвто дори не му е правена оценка.

В тежест на административния орган е при условията на пълно и главно доказване да установи, че е изпълнил задължението си по чл.60, ал.7, изр.2 АПК. Ответникът не се е справил с доказателствената си тежест, като е обосновал неизпълнението преимуществено с желанието на детето, което не е достатъчно, за да се приеме, че бездействието му не е незаконосъобразно. Предвид това настоящият решаващ състав приема, че следва да постанови решение, с което да осъди ответника да извърши действието, във връзка с чл.60, ал.7, изр.2 АПК като служебно уреди последиците от незаконния акт – отмененото разпореждане за предварителното изпълнение на Заповед № ЗД/Д-С-М-013/06.07.2020 г. на Директора на ДСП - М., с която детето П. е настанено в семейството на К. З. С., като върне детето на неговата майка В. П. Д..

В съответствие с разпоредбата на чл.256, ал.3 АПК съдът определя едномесечен срок за изпълнение на дължимото действие, считано от влизане на настоящото решение в сила.

По направеното от оспорващата искане за допускане на предварително изпълнение на настоящото решение съдът намира същото за неоснователно.

Не са налице предпоставките за това, визирани в разпоредбата на чл.242, ал.2, т.3 ГПК, приложими на основание чл.144 АПК. Събраните по делото доказателства не навеждат на извод, че от закъснение на изпълнението може да последват значителни или трудно поправими вреди за майката или самото изпълнение да стане невъзможно. Напротив, издадените направления за ползване на социални услуги, описани по-горе, в случай че бъдат спазени докато настоящото решение влезе в сила, биха довели до заздравяването на емоционалната и доверителна връзка между нея и детето П. и проява на желание у същото да се върне при майка си, при което прадаването му да е по-безпрепятствано.

При този изход на спора основателно се явява искането на оспорващата за присъждане на разноски. Същите са направени и доказани в размер на 310 лева, от които 10 лева внесена държавна такса и 300 лева заплатен адвокатски хонорар. От представения договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение в размер на 300 лева е заплатено в брой при подписване на договора. Следователно, разноски в размер на 310 лева следва да бъдат присъдени и заплатени от ЮЛ, чийто орган е издал оспорения акт, а именно Агенция социално подпомагане.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд - София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Директора на ДСП – М., [населено място] да възстановява служебно положението, съществувало преди изпълнението на отмененото разпореждане за предварителното изпълнение на Заповед № ЗД/Д-С-М-013/06.07.2020 г. на Директора на ДСП - М., с която детето П. В. Д. е настанено в семейството на К. З. С., като върне детето на неговата майка В. П. Д..

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за извършване на съответните действия, считано от влизане в сила на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ искането за допускане на предварително изпълнение на настоящото решение на основание чл.242, ал.2, т.3 ГПК, вр. чл.144 АПК

ОСЪЖДА Агенция социално подпомагане да заплати на В. П. Д. деловодни разноски в размер на 310 /триста и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: